

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9CoCsp/46/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122203779
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Jusková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8122203779.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu, sudkyne JUDr. Jany Burešovej a sudcu JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobkyne: A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. X, XXX XX C., právne zastúpenej advokátom JUDr. Igorom Šafrankom, so sídlom Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, IČO: 47 233 516, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 2, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 8Csp/60/22-93 zo dňa 14.07.2022, takto

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok vo vyhovujúcom výroku, t.j. výroku I. a v súvisiacom výroku o trovách konania, t.j. výroku III.

Priznáva žalobkyni voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške trov bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

Okresný súd Prešov (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol takto:

- „I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobkyni sumu 50,- € do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietá.
- III. Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy konania v plnom rozsahu 100 %.“

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobkyňa sa žalobou súdu doručenu 20.04.2022 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 642,06 eura na tom skutkovom základe, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29Csp/2/2012 bola ako spotrebiteľka v pozícii žalovanej strany, voči ktorej sa žalovaný, tam žalobca, domáhal zaplataenia sumy 1.484,10 eura úspešná, keďže žaloba bola zamietnutá. V dôvodoch zamietnutia žaloby bolo okrem iného uvedené, že úver, zaplataenia ktorého sa žalovaný (tam žalobca) voči nej domáhal, bol úverom bezúročným a bezpoplatkovým nakoľko zmluva neobsahovala zákonné náležitosti predpokladané § 9 zákona č. 129/2010 Z.z., a to údaje o termínoch splátok, istiny, úrokov a ďalších poplatkov, ako aj termín konečnej splatnosti úveru. V dôvodoch rozsudku 29Csp/2/2018 zo 06.05.2018 bolo tiež uvedené, že jej ako spotrebiteľke mala byť poskytnutá čiastka úveru 1.500,- eur s tým, že bola povinná zaplatiť poplatok za poskytnutie úveru vo výške 150,- eur, ktorý sa započíta na sumu úveru. Reálne jej tak bola vyplatená suma 1.350,- eur. Keďže vzniesla námietku premlčania, žaloba bola zamietnutá a nebola jej uložená ani povinnosť zaplatiť rozdiel medzi skutočne poskytnutou sumou úveru a sumou, ktorú na úhradu úveru zaplatila, čo predstavovalo čiastku 842,04 eura.

Žalobkyňa mala za to, že je dôvodná jej požiadavka na zaplatenie sumy primeraného finančného zadosťučinenia 642,06 eura, čo zodpovedá sume, o ktorú sa chcel žalovaný bezdôvodne na jej úkor obohatiť.

Súd prvej inštancie konštatoval, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, žiadal ju v celom rozsahu zamietnuť. Podľa žalovaného úspešným uplatnením práva v zmysle priznania konkrétneho nároku z uplatneného porušenia práva alebo povinností u žalobkyne tento predpoklad splnený nebol, pretože v konaní vedenom pod sp.zn. 29Csp/2/2018 neuplatnila žiadne právo vyplývajúce z porušenia predpisov na ochranu spotrebiteľa. Vyjadrenie k žalobe nie je uplatnením práva, ale prostriedkom procesnej obrany. Rozsudkom vo veci sp.zn. 29Csp/2/2018 bolo rozhodnuté o zamietnutí žaloby na základe záverov o premlčaní žalovaného nároku. Ustanovenia o premlčaní nepatria medzi ustanovenia určené na ochranu spotrebiteľa. Navyiac žaloba neobsahuje žiadnu relevantnú skutkovú okolnosť, ktorá by odôvodnila výšku zadosťučinenia. Žalovaný vzniesol aj námietku premlčania uplatneného nároku ako celku, keďže premlčacia doba uplynula skôr ako bola žaloba podaná na súde, najneskôr 3 roky po údajnom uplatnení porušenia práva spotrebiteľa na súde zo strany žalobcu.

Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom Okresného súdu Prešov zo dňa 06.05.2018, č.k. 29Csp/2/2018-119, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.04.2021, č.k. 7CoCsp/36/2020-140, ktorý nadobudol právoplatnosť 21.05.2021 bola žaloba žalobcu (v tomto konaní žalovaného) zamietnutá. Žalovaný sa v základnom konaní domáhal zaplatenia istiny vo výške 1.484,10 eura so zmluvnou pokutou vo výške 0,04 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,55 % ročne zo sumy 1.484,10 eura od 07.09.2015 do zaplatenia tak, že tento úrok a zmluvná pokuta spolu neprevýšia sumu 1.500,- eur a odo dňa nasledujúceho po dni, v ktorom celková suma tohto úroku z omeškania a tejto zmluvnej pokuty dosiahne sumu 1.500,- eur len 5,05 % ročného úroku z omeškania zo sumy 1.484,10 eura do zaplatenia.

Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

S odkazom na ustanovenie § 1 ods. 1, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa mal súd prvej inštancie za to, že základ nároku, ktorý bol predmetom konania bol daný, keďže zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého sa domáha spotrebiteľ, je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie je nielen to, ak spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľovi uplatnenému nároku. Žalobkyňa sa v základnom konaní aktívne bránila tým, že poukázala na nesplnenie povinnosti žalovaného uviesť obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, aj vznesením námietky premlčania. Žaloba žalovaného v konaní 29Csp/2/2012 bola zamietnutá z dôvodu premlčania, ale v rozsudku súd uviedol aj to, že úver bol vyhodnotený ako bezúročný a bez poplatkov vzhľadom na to, že zmluva neobsahovala náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f) a g) zákona o spotrebiteľských úveroch. Námietku premlčania mal za nedôvodnú. Rozsudok v základnom konaní nadobudol právoplatnosť 21.05.2021. Žaloba bola podaná na súd v rámci trojročnej premlčacej doby, keďže bola podaná 20.04.2022. Za dôvodne žiadanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia mal sumu len vo výške 50,- eur. Prihliadal na to, že žalobkyňa žalovanému nevrátila ani celú sumu požičaných peňazí, v prevyšujúcej časti preto žalobu zamietol.

O nároku na náhradu trov konania rozhodol na základe § 255 ods. 2 CSP, vychádzajúc z toho, že žalobkyňa bola v konaní, čo do základu nároku, úspešná, preto jej priznal náhradu trov konania v plnom rozsahu.

Proti tomuto rozsudku v rozsahu výroku I. a výroku III. podal odvolanie žalovaný z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), f), h) Civilného sporového poriadku. Podľa žalovaného predpokladom pre uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia je rozhodnutie vydané na základe záverov o porušení práva alebo povinnosti upravených v ustanoveniach týkajúcich sa ochrany spotrebiteľa. V rozsudku vydanom v konaní vedenom pod sp.zn. 29Csp/2/2018 nebolo rozhodnuté na základe záveru o porušení práva alebo povinnosti určenej na ochranu spotrebiteľa, ale z dôvodu premlčania. Podľa žalovaného je pre rozhodovanie o nároku podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. právne irelevantné, čo sa v odôvodnení rozsudku uvedie a pospomína, dôležité je, čo je dôvodom meritórneho rozhodnutia. Predpoklad, ktorý je uvedený v § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. preukázaný nebol, pretože ustanovenia o premlčaní nie sú súčasťou právnej úpravy ochrany spotrebiteľa. Záver súdu v napádanom rozsudku je preto nesprávny. Rozhodnutie je podľa žalovaného nepreskúmateľné, hlavne pokiaľ ide o určenie sumy zadosťučinenia

a s tým spojeného porušenia práva žalovaného na spravodlivý súdny proces. Vo vzťahu k výroku I. rozsudok neobsahuje žiadne dôvody, na základe ktorých dospel súd k záveru, že suma 50,- eur je sumou primeranou. Jej určenie nie je v rozsudku žiadnym spôsobom odôvodnené. Súd neuviedol žiadnu úvahu akou sa k sume 50,- eur vlastne dopracoval. Rozsudok nedáva odpoveď na to, prečo by mala byť suma zadostučinenia nie jedno Euro, ale práve 50,- eur. Tým bolo porušené právo žalovaného na riadny a spravodlivý súdny proces.

Nesprávne je aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. V prejednávanej veci žalobkyňa neuviedla žiadne konkrétne skutkové okolnosti svedčiace o výške tvrdeného nároku. Preto podľa žalovaného nie je možné na rozhodovanie o náhrade trov nazerať spôsobom, že výška plnenia závisela od úvahy súdu. Postup žalobkyne v tomto konaní vedie k tomu, že žalobca nemá žiadnu procesnú zodpovednosť za to, aké skutočnosti v žalobe uvedie a preukáže, lebo vždy sa bude spoliehať na úvahu súdu o výške plnenia s istotou náhrady trov konania. Takýto prístup popiera princíp zodpovednosti pre rozhodovanie o náhrade trov konania. Žalovaný preto žiadal, aby odvolací súd zmenil rozsudok v napadnutom rozsahu tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná nárok na náhradu trov konania.

Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že nie sú dôvody pre to, aby odvolací súd odvolaniu vyhovel. Nárok, ktorý uplatnila v konaní bol uplatnený dôvodne, keďže v základnom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29Csp/2/2018 úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľských práv a povinností, keď nebola zaviazaná k povinnosti zaplatiť žalovanému pohľadávku vo výške 1.484,10 eura s príslušenstvom. V konaní vedenom pod sp.zn. 29Csp/2/2018 úspešne namietala porušenie povinnosti dodávateľa uvádzať v spotrebiteľskej zmluve obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj premlčanie pohľadávky. V dôvodoch rozsudku z konania 29Csp/2/2018 je konštatovaná absencia obligatórných náležitostí zmluvy, a teda bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Z dôvodov rozsudku tiež vyplýva, že súd akceptoval ňou vznesenú námietku premlčania s poukazom na § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka systematicky zaradeného medzi normami spotrebiteľského práva. Tieto skutočnosti evidentne preukazujú, že v súdnom základnom konaní úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti žalovaným. Žalobkyňa poukázala na to, že v práve je potrebné uplatňovať doslovný gramatický výklad. Pri ustanovení § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa je potrebné podľa žalobkyne poukázať na nadpis § 3 „Práva spotrebiteľa“. Tento nadpis a pomenovanie sú bezpochyby integrálnou súčasťou právneho predpisu, ktorým zákonodarca vyjadruje, že sa určité ustanovenia vzťahujú k určitej veci alebo inštitútu a spolu obsahovo súvisia. Sofistikovaný postup žalovaného, ktorý, skúšajúc súdnu moc, uplatňuje nedôvodnú pohľadávku, je prejavom dôvodnosti žaloby na priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Rozsudkom vydaným v základnom konaní došlo k judikovaniu konkrétneho nároku spotrebiteľa, t.j. k posúdeniu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru a premlčania pohľadávky s poukazom na porušenie povinnosti dodávateľom, čo uviedla v žalobe. Výsledok základného konania, v ktorom si ako spotrebiteľka v pozícii žalovaného aktívnym uplatňovaním prostriedkov procesnej obrany a bola úspešná, je potrebné považovať za úspešné uplatnenie práva alebo povinnosti v súdnom konaní podľa zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázala tiež na to, vzhľadom na permanentný odmietavý postoj žalovaného voči svojim pochybeniam, je nielen súdom priznaná (50,- eur), ale aj ňou uplatnená suma (642,06 eura), nielenže primeraná, ale zjavne nízka. Je tak nenáležité konštatovanie žalovaného, že jej neprináleží čo i len jedno Euro. Podľa žalobkyne nie je správne ani konštatovanie žalovaného o tom, že by nemala mať nárok na náhradu trov konania. V tejto súvislosti poukázala na článok 4 Civilného sporového poriadku, aj ustálenú prax najvyšších súdnych autorít, konkrétne uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 15.12.2009 sp.zn. II. ÚS 418/09-22, Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 23.01.2014 sp.zn. IV. ÚS 599/2013-60. Navrhla preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

Krajský súd v Prešove (ďalej aj len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) oprávnenou osobou (§ 359 CSP), preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z dôvodov uvedených v odvolaní ako aj konanie rozhodnutiu súdu prvej inštancie predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) vychádzajúc z toho, že nariadenie pojednávania vo veci nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania.

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolací súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený rozsudok preskúmať z iných dôvodov než z tých, ktoré boli explicitne do uplynutia odvolacej lehoty uvedené (§ 380 ods. 1, 2 CSP). Oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku zverejnil na úradnej tabuli ako aj na webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07.10.2022 (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru o tom, že odvolanie dôvodným nebolo.

Odvolačná argumentácia žalovaného, vychádzajúca z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie, bola konštruovaná na tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení, tvrdení o nesprávnom právnom posúdení a porušení procesných práv žalovaného. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení jeho rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05).

Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav, dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Nesprávnym procesným postupom sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor), znemožňujúca strane realizáciu jej procesných oprávnení a marniaci možnosti aktívnej účasti na konaní.

Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním na faktickú meritórnu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (Najvyšší súd Slovenskej republiky, uznesenie z 13.08.2018, sp.zn. 4Cdo/104/2018).

Po oboznámení sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania, zisteným skutkovým stavom a jeho právnym posúdením ako aj procesným postupom súdu prvej inštancie má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie z dokazovania riadne zistil skutkový stav rozhodujúci pre posúdenie veci a právne závery, ku ktorým dospel, vychádzajú zo skutkových zistení. Z procesného postupu súdu nevyplýva vada činnosti súdu potenciálne znemožňujúca žalovanému realizáciu jeho procesných oprávnení. Právne závery, ku ktorým súd prvej inštancie dospel, vychádzajú zo skutkových zistení. V rozhodnutí dal stručné, jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne sformulované vysvetlenie dôvodov rozhodnutia, ku ktorému dospel. Na týchto správnych záveroch sa nič nezmenilo ani v priebehu odvolacieho konania. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP) a preto k odvolacím dôvodom žalovaného len na zdôraznenie správnosti dodáva:

Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Z citovaného zákonného ustanovenia nevyplývajú žiadne kritériá v zmysle stanovenia toho, čo zadostučinenie predstavuje. Zrejmé je len to, že základ tohto nároku je daný úspechom spotrebiteľa pri

uplatnení porušeného práva. Porušenie práva, ak sa ho spotrebiteľ v konaní pred súdom s úspechom domôže rozhodnutím súdu je preto právnou skutočnosťou majúcou za následok vznik nároku na zadosťučinenie.

Zákonodarca ako predpoklad práva na finančné zadosťučinenie zvolil úspech spotrebiteľa v konaní, v ktorom uplatnil, buď v zmysle úkonu, ktorým vymedzil subjekty, predmet a obsah konania pred súdom porušenie práva, alebo v zmysle obrany voči nároku, ktorým sa protistrana domáha voči nemu plnenia. Zo spisu aj z konštatovania súdu prvej inštancie (bod 10. odôvodnenia rozsudku) vyplýva, že bola to žalobkyňa, ktorá v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29Csp/2/2018 úspešne uplatnila porušenie práva, namietajúc existenciu dôvodov, ktoré podľa nej boli zákonnými dôvodmi, pre ktoré by mal byť úver, ktorý jej bol poskytnutý žalovaným bezúročným a bezpoplatkovým. Vychádzajúc z podstaty teórie delby moci, ktorou je zabezpečenie rovnováhy všetkých troch mocí – zákonodarnej, výkonnej aj súdnej, z

jazykovo-gramatického výkladu právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody pre to, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitým v právnej norme prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka. Vzhľadom na uvedené nie je možné konštatovať iné ako to, že ak v dôvodoch žaloby súd konštatoval nielen oneskorenie s uplatnením práva, ale aj dôvody, pre ktoré má byť úver bezúročný a bezpoplatkový, že by žalobkyňa neuplatnila na súde v základnom konaní úspešne porušenie svojich práv spotrebiteľa. Základ nároku bol tým nepochybne daný.

Vo vzťahu k námietke o tom, že rozsudok nedáva odpoveď na to ako dospel súd prvej inštancie k výške zadosťučinenia v rozsahu 50,- eur, je potrebné uviesť, že zo zákonnej úpravy nevyplývajú žiadne exaktné pravidlá pre stanovenie výšky zadosťučinenia. Zákonodarca ako kritérium zvolil primeranosť, pričom jej charakteristiku ponechal na úvahe súdu. Z bodu 14 dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že súd prvej inštancie zvolil za kritérium to, že sa žalobkyňa v základnom konaní nepodrobila nekalému konaniu žalovaného. Vzal však do úvahy aj to, že žalovanému nezaplatila ani celú sumu tých peňažných prostriedkov, ktoré si od neho požičala, východiská úvahy súdu prvej inštancie boli zrozumiteľne uvedené. Podľa odvolacieho súdu je v zhode s názorom súdu prvej inštancie suma 50,- eur satisfakciou žalobkyne, nevykazujúcej voči žalovanému ani znaky sankčnej povahy, keďže zadosťučinenie nie je nárokom, ktorým by sa mali reparovať iné ujmy ako ujmy nemateriálnej povahy.

Úvaha súdu v zmysle stanovenia výšky zadosťučinenia zodpovedá povahe nároku, ktorý bol predmetom konania a predpokladom pre stanovenie jeho kvantifikácie.

Správnemu rozhodnutiu vo veci samej zodpovedá aj rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania. Predmetom konania bol nárok, u ktorého sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobkyňa bola, čo sa týka základu nároku plne úspešná. Pokiaľ jej súd priznal nárok na plnú náhradu trov konania, ide o rozhodnutie správne. Priznanie plnej náhrady trov konania (z prisúdenej sumy, nie zo sumy žalovanej) je zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten sa skúma, čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

Odvolací súd, vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, uzatvára, že v odvolacom konaní nebola zistená existencia tých odvolacích dôvodov, ktorými žalovaný argumentoval. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd na základe § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1, podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v odvolacom konaní plne úspešná, preto jej odvolací súd priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Kvantifikáciu trov zrealizuje súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.